

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **D+P REKONT s.r.o.**, se sídlem Areál bývalých kasáren, Strašice, zastoupen JUDr. Helenou Zelenkovou Ottovou, advokátkou se sídlem Mikulášská 422/7, Východní Předměstí, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č.j. 144/520/10,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č.j. 144/520/10, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 4. 1. 2010, č.j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0904262.005/09/ZJE, o uložení pokuty v souhrnné výši 550 000,- Kč za naplnění skutkové podstaty deliktu podle ust. § 66 odst. 2 písm. a), § 66 odst. 3 písm. a) a § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů.

V žalobě k bodu ad 1) namítl, že uvádí, že v predmětných letech vedl evidenci dle příslušných zákonných ustanovení § 39 zákona o odpadech ve spojení s § 21 a 22 vyhlášky MŽP č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady. Zůstatky odpadů byly vždy řádně převáděny, což dokazovala tabulka v odvolání žalobce ze dne 18. 1.

2010. Není chybou, že zde nebyly uvedeny konečné součty. V tabulce bylo jasné stanoveno, které odpady se převáděly na další rok. Žalobce pak provedl v rámci obrany dopočetní pouze na základě výtky ČIŽP, že v dokladech předložených žalobcem chybí součty. V zákoně o odpadech ani v dalších souvisejících předpisech není jasné konkretizováno, co se rozumí součtem. Naopak bylo prokázáno výpisem z evidencí vedených v EVI, že evidence byla v letech 2006 - 2008 řádně vedena a zůstatky byly převáděny vždy do let následujících. Dále žalobce poukázal na zcela nesprávné a nelogické tvrzení žalovaného o „vytrácení řádově tisíce tun odpadu“ s tím, že se jedná pouze o ničím nepodložené domněnky žalovaného, které nemají oporu v důkazech a nemohou mít vliv na posouzení daného případu.

K bodu ad 2) žalobce zdůrazňuje, že zařazování odpadů nebo způsobu, jakým byly zařazovány, se dělo prvotně na základě oznámení původce odpadu a laboratorních rozborů od akreditovaných laboratoří, kde se posuzovaly chemické a fyzikální vlastnosti odpadů. Na základě posouzení zjištěných vlastností odpadů bylo rozhodnuto o způsobu zpracování a nakládání s těmito druhy odpadů. Žalobce namítá, že nesprávné zařazení odpadů není žalovaným odůvodněno, protože správní orgán vůbec nezkoumal konkrétní stav věci, použil pouze nekonkrétní odůvodnění ČIŽP. V odůvodnění se nepopisují konkrétní původci odpadů a bilance mezi jednotlivými subjekty, kteří si odpad přebírali. Je též zcela nekonkrétní a účelové tvrzení žalovaného o manipulaci s katalogovými čísly, které neodpovídá provozním a evidenčním záznamům žalobce, který tyto řádně vedl. Dále správní orgán vytýká žalobci, že v předmětných letech 2006-2008 nepředložil svědectví o vyloučení nebezpečných vlastností odpadů dle § 9 spojení s § 6 odst. 4 zákona o odpadech. Žalobce namítá, že nebyl povinen v tento okamžik předkládat, neboť předmětné odpady převzaté od původců jsou deponovány na dekontaminační ploše do doby provedení jejich dekontaminace. Předmětné odpady byly v procesu jejich zpracování a vyloučení nebezpečných vlastností odpadů se v této fázi neprovádí a dochází k němu v souladu se zcela s běžnou praxí a se zákonem o odpadech až před vyskladněním odpadu z dekontaminační plochy. Přijaté odpady byly zkoumány u akreditované laboratoře, o čemž svědčí i předložené laboratorní analýzy, které byly předloženy již při kontrole ČIŽP a jsou součástí spisu. ČIŽP zařadila odpady na základě blíže nespecifikovaných posouzení a dle vlastního uvážení, bez analýzy popřípadě fyzické kontroly, takže rozhodnutí je v tomto bodě postaveno na dedukci bez existence přímých konkrétních faktů a důkazů.

K bodu ad 3) žalobce poukázal na skutečnost, že zcela nekonkrétní odůvodnění žalovaného neodkazuje na přímé důkazy a rozhodnutí není relevantně podložené. Proces dekontaminace byl prováděn v souladu s provozními řády zařízení, kde se neuvádí, že by měl proces probíhat pokaždé při příjmu materiálu na dekontaminační plochu, ba právě naopak, způsob, který ČIŽP naznačuje svým rozhodnutím, je v rozporu s provozním řádem zařízení a dále se zásadou šetrnosti a ochrany životního prostředí. Jednáním žalobce ve věci nakládání s odpady nebyl porušen zákon, schválený provozní řád zařízení Chotíkov a Doubrava a ani nedošlo k přímému či nepřímému ohrožení životního prostředí, včetně ohrožení budoucího vyplývajícího z činnosti společnosti žalobce, která tuto činnost provádí již od roku 1994. Ohrožení životního prostředí žalobcem nebylo prokázáno.

Žalobce namítá, že správní orgán v daném případě pochybil v hodnocení důkazů, když vyhodnotil dané důkazy takovým způsobem, že přistoupil k uložení v rozhodnutí

uvedených sankcí. Dále namítá, že jednání, za které byl sankcionován, bylo prokazováno pouze zpětně z listinných důkazů, nikoliv na základě existujícího protiprávního stavu. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (usnesení Nejvyššího správního soudu 2 As 34/2006-73). Podle názoru žalobce není porušená povinnost dostatečně konkretizována. V rozhodnutí trestního charakteru, kterými jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil s tím, že napadené rozhodnutí ani jemu předcházející řízení neodporují po hmotněprávní ani procesně právní stránce zákonu a nejsou tak dány podmínky pro jeho zrušení.

Při jednání dne 9. října 2014 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupkyně žalobce navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 4. 1. 2010, kterým byla žalobci uložena 1. podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona pokuta ve výši 50 000,- Kč za porušení povinnosti stanovené § 39 odst. 1 zákona, když žalobce jako původce odpadů nevedl v roce 2006 až 2008 ve stanoveném rozsahu evidenci odpadů, jejíž specifikace je dána § 39 odst. 1 zákona, jelikož kontrolou průběžné evidence za roky 2006 — 2008 za zařízení Dekontaminační plocha Chotíkov a Dekontaminační plocha Doubrava bylo zjištěno, že společnost neeviduje žádné odpady skladem (převod z roku na rok). Dále byla podle ust. § 66 odst. 3 písm. a) zákona uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč za porušení povinnosti stanovené § 16 odst. 1 písm. a) zákona, které se žalobce dopustil tím, že jako původce odpadů v letech 2006 - 2008 nezařadil odpady vzniklé v zařízení Chotíkov podle jednotlivých druhů a kategorií, což ukládá § 16 odst. 1 písm. a) zákona. Konečně podle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona byla žalobci uložena pokut ve výši 300 000,- Kč za porušení povinnosti stanovené § 20 písm. c) zákona, kterého se dopustil tím, že provozoval zařízení Chotíkov a zařízení Doubrava v rozporu se schválenými provozními řády těchto zařízení, neboť v zařízení Chotíkov a Doubrava neprobíhal v období 2006 - 2008 proces biologické degradace, jak určují provozní řády těchto zařízení.

Pokud jde o námitky vůči výroku o prvním deliktu, je nepochybné, že skutková zjištění správních orgánů odpovídají skutečnosti a že tedy žalobce nevykazoval množství odpadu převedené z minulých let takovým způsobem, jakým obecně závazné právní předpisy předepisují. Zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v ust. § 39 odst. 1 původcům odpadů ukládá povinnost vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s odpady, s tím, že způsob vedení evidence pro jednotlivé druhy odpadů stanoví prováděcí právní předpis. Takovým prováděcím předpisem je vyhláška č. 383/2001 Sb., o podrobnostech

nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů, jež v příloze 20 stanoví mimo jiné povinnost vykazovat na listě č. 2 „Hlášení o produkci a nakládání s odpady“ celkové množství jednoho druhu odpadu, převedeného ze skladu z předchozího roku s kódem C00 ve sloupci 7. Ve správním spise jsou založeny originály Hlášení o produkci a nakládání s odpady za roky 2006 až 2008 v zařízeních Chotíkov a Doubrava, v nichž však údaje o množství jednotlivých druhů odpadů převedených z předchozího roku zcela chybí. Závěr ČIŽP a žalovaného o tom, že žalobce nevedl ve stanoveném rozsahu evidenci odpadů, je tedy plně odůvodněn, a nic na tom nemění ani skutečnost, že množství odpadů převedených z předchozího roku by snad bylo zjistit výpočtem z údajů vykázaných, neboť s takovým postupem zákon nepočítá a evidenční povinnost stanoví zcela jednoznačně a srozumitelně. Vytýkané konstatování žalovaného, že jiné subjekty tuto evidenci vyplňují a vedou správně, tu pak není pro závěr o vině žalobce nijak podstatné, a tak skutečnost, že není dostatečně určité, nemůže znamenat nezákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže vina žalobce je náležitě doložena ostatní argumentací.

Dále žalobce brojil proti tomu, že měl nesprávně zařadit některý vykazovaný odpad. Správní orgány zde argumentovaly tím, že podle hlášení o produkci a nakládání s odpady za roky 2006 až 2008 byly do zařízení Chotíkov i Doubrava přijaty řádově tisíce tun odpady kategorie nebezpečné, tedy N, avšak následně byl vykazován výstup odpadu kategorie ostatní, tedy O, ačkoliv proces biologické degradace probíhal v těchto zařízeních pouze do konce roku 2005. Výstupy pro účely zařazení odpadů jako kategorie O pak nebyly ani nijak analyzovány. Správní orgán tedy uzavřel s tím, že ve sledovaných letech na dekontaminační ploše neprobíhala biologická degradace a žalobce přesto zařadil odpad, který nebyl podroben procesu biologické degradace, jako odpad kategorie O, a tedy i pod chybným katalogovým číslem. Žalovaný pak tuto argumentaci převzal.

Rovněž tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Tvrzení o nesprávném zařazení odpadů je žalovaným, resp. správním orgánem I. stupně odůvodněno a vychází z objektivně zjištěných skutečností: údaje o množství a katalogovém zařazení jednotlivých odpadů, které byly přijaty do zařízení Chotíkov a Doubrava, resp. z nich byly expedovány, pocházejí z evidenčních materiálů samotného žalobce, a skutečnost, že ve sledovaném období neprobíhal v obou zařízeních žalobce proces biologické degradace, zjistila a zdokumentovala ČIŽP. Za tohoto stavu věci soud akceptoval závěr žalovaného, že žalobce chybně zařadil předmětný odpad, když jej vykázal jako odpad kategorie O, ačkoliv pro vznik a vykazování takové kategorie odpadu nesvědčí zjištěný skutkový stav.

Konečně žalobce nesouhlasil s tím, že by měl porušit provozní řád obou zařízení, a tvrdil, že jeho jednáním ve věci nakládání s odpady nebyl porušen zákon, schválený provozní řád zařízení Chotíkov a Doubrava a ani nedošlo k přímému či nepřímému ohrožení životního prostředí a že proces dekontaminace byl prováděn v souladu s provozními řády zařízení, kde se neuvádí, že by měl proces probíhat pokaždé při příjmu materiálu na dekontaminační plochu.

Soud v této věci konstatoval, že zařízení Chotíkov i Doubrava jsou určena ke zneškodňování nebezpečných odpadů biologickými metodami. Popis obou zařízení na provádění biologické degradace ropných znečištění v zeminách jakož i popis příslušného technologického procesu je popsán v provozních řádech, konkrétně pod body 1.12.2 až

1.12.5. Z hlediska důvodnosti žalobní námitky je však podstatné zjištění, že v zařízení Doubrava byla poslední biodegradace ukončena na konci roku 2006 a v zařízení Chotíkov nikdy vlastní biodegradační proces neprobíhal. Tyto skutečnosti sdělil správnímu orgánu I. stupně pan Michal Pejčoch, společník společnosti D+P REKONT s.r.o., tedy žalobce, jak je zdokumentováno v protokolu o průběhu kontroly č. ČIŽP/43/OOH/0904262.002/09/ZLM ze dne 2. 4. 2009. Na základě těchto skutečností tedy nemohly správní orgány dospět k jiným závěrům, než že obě zařízení nesloužila účelu své existence, zakotvenému v obou provozních řádech, jak konstatoval odvolací správní orgán. Nebylo možno přistoupit ani na argument žalobce, že provozní řády nestanoví, že by měl biodegradační proces probíhat pokaždé při příjmu materiálu na dekontaminační plochu: tato námitka je lichá, jestliže v zařízení Chotíkov tento proces neprobíhal během let 2006 až 2008 vůbec a v zařízení Doubrava jen do konce roku 2006.

Soud pak neshledal vadu ani v tom, že správní orgány dospěly ke svým závěrům zpětně pouze z listinných důkazů, nikoliv na základě existujícího protiprávního stavu, jak vytýkal žalobce. Takový způsob zjištění stavu věci neodporuje zákonu, jestliže správní orgán vycházel z těch skutečností, které objektivně zjistil z evidencí a z vyjádření samotného žalobce, a jestliže závěry k nimž správní orgány dospěly, nejsou v rozporu ani s těmito skutečnostmi, ani se zásadami logického rozvažování.

Pro úplnost se pak soud zabýval i otázkou přiměřenosti výše uložených sankcí a ani zde neshledal žádnou vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pokuty byla uloženy podle ust. § 66 odst. 2, resp. odst. 3 zákona o odpadech, kde je stanovena horní hranice ve výši 1 000 000,- Kč, resp. 10 000 000,- Kč, takže zákonná mez byla dodržena. Pokud jde o kritéria pro stanovení výše pokut, tak jsou stanovena příkladmo, když podle ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že odůvodnění výše pokut se ČIŽP obsáhle věnovala, a to jak s přihlédnutím právě k závažnosti ohrožení životního prostředí, tak z hlediska ohrožení dohledu nad nakládáním s nebezpečnými odpady. Soud proto konstatoval, že i při stanovení výše pokut postupovaly správní orgány v souladu se zákonem, a žalobcem tvrzená nepřiměřenost výše sankcí nebyla nijak blíže konkretizována. Ani tuto námitku proto soud neakceptoval.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. října 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová